

Славейче

КАКВО МОГАТЪ МАЛКИТЪ



ВЕЛИКДЕНСКА РАДОСТЪ рисунка от Нина Ив. Захаријева
ученичка III кл., Габрово

Македония

О, Македонию! Земя красива,
земя нещастна до сега, —
търпя неправдата трънлива
ти предъ очитъ на свѣта.

Но ето правдата възкръсва,
отново наша си вечъ ти, —
и надъ поробенитъ братя
светата свобода блѣсти.

1. май 1941 г.

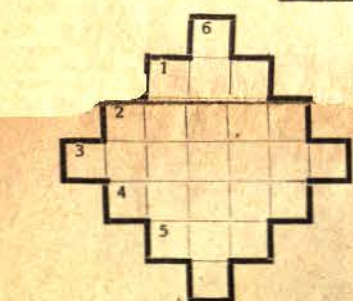
Дора Букорешлиева
уч. IV отдѣление, София

Великденъ

Пролѣтъта дойде отново
и донесе на свѣта
всичко хубаво и ново —
слънце, птички и цвѣта.

Всички хора сж засмѣни,
и децата премѣнени
и съ усмивка на уста
носятъ шарени яйца.

Величка Т. Ракитска,
уч. II кл., гр. Луковитъ



Хоризонтално: 1. Боя; 2. Чиновникъ; 3. Хранителенъ продуктъ; 4. Мѣрка; 5. Дърво.

Отвесно: 6. Течностъ за писане.
Задава: Ангелъ К. Тотевъ, у-къ,
III кл., с. Стояновци, Тръвненско.

1. Тропическо растение съмъ, като махнегетретата ми буква ставамъ градъ въ Франция.

Задава: Андрей Андреевъ, уч. II кл., с. Зараево, Полевско.

2. Име съмъ на градъ въ Тракия, който бѣше подъ гръцко робство. Махнегетрѣвитъ ми две букви, ставамъ земеделско съчиво.

Задава: Иовчо Бѣлчевъ, уч-къ, III кл. с. Гулянци, Никополско.

3. Напишете числото 12 само съ единици.

Задава: Ст. Д. Гълъбовъ, у-къ, III кл. с. Гулянци, Никополско.



Американецътъ Брайонъ, студентъ въ колумбийския университетъ, решилъ да изпита колко време може да издържи безъ сънъ. Това сторилъ съ целъ да помогне на науката, а едновременно съ това да спечели и единъ свѣтовенъ рекордъ. Двадесетъ годишниятъ студентъ презъ това време вършилъ най-раз-

лични работи. Между другото изпилъ 78 чаши кафе. Следъ като прекаралъ въ будно състояние десетъ дни и десетъ нощи, не можалъ да изтърпи повече и на десетата нощъ си легналъ. Спалъ непрекъснато 24 часа, следъ което билъ напълно бодръ.

Науката днесъ познава около 110,000 вида пеперуди.

Скрита картина



Къде е слонътъ, който е изплашилъ тия птици?

Печатница „Стопанско развитие“, София, ул. Веслецъ № 5 — 1941/545

НОВИНИ

Редакцията на в. „Славейче“ пожелава на всички свои сътрудници, абонати, настоятели и читатели щастливо завършване на учебната година и весело прекарване на лѣтната ваканция.

Първиятъ брой отъ новата шеста годишнина ще излѣзе въ началото на идната учебна година съ хубавъ цвѣтенъ печатъ и разнообразенъ материалъ. Очаквайте го!

Поради изключителнитъ събития този брой излиза двоенъ и струва 2 лева при рѣчна продажба. Молимъ т. г. настоятелитъ да иматъ това предвидъ.

РЕДАКЦИОННИ

СЪ ТОЗИ ДВОЕНЪ БРОЙ завършваме тази годишнина на вестника. Издаването на двоенъ брой ни се наложи поради изключителнитъ условия на работата, отъ една страна, и поради поскупването на хартията и печата, отъ друга. Вѣрваме, че абонати и настоятели напълно разбиратъ доброто ни желание да бждемъ изправни къмъ всички, и ще оценятъ жертвитъ, които правимъ, за да изпълнимъ до край поетитъ отъ насъ задължения. Надѣваме се, че и настоятелитъ, които по една или друга причина не сж се издължили до сега, ще направятъ всичко възможно отъ своя страна за бързото и пълно отчитане на дължимитъ отъ тѣхъ суми. Само така ще можемъ и за напредъ да продължаваме нашата работа.

НАШАТА ЗАДАЧА съ започването на в. Славейче бѣше ясно опредѣлена: да дадемъ на българскитъ деца етично, достъпно за всички художествено и нравствено четиво. Презъ тѣзи петъ години ние положихме всички възможни усилия, за да изпълнимъ предначертаната си задача. Българското учителство очени качества на вестника и ни ладе своята подкрепа, за което ние сме му признателни и благодарни. Но живѣемъ въ изключителни времена. Всичко поскупна. Поскупна презъ това време и хартията, поскупна и печата, а заедно съ това и другитъ административни разходи. Това ни налага занаялъ да увеличимъ абонамента на вестника и цената на отѣлния брой. Надѣваме се, че и при това положение българското учителство ще ни укаже своята ценна подкрепа. Ние отъ своя страна ще направимъ всичко възможно за още по-големо подобрене на вестника.

ПЪРВИЯТЪ БРОЙ отъ година шеста ще разпратимъ на всѣки наши редовни абонати и настоятели, като се надѣваме, че тѣ отъ своя страна ще направятъ възможното за увеличаване броя на новитъ абонати. Очаквайте брой първи отъ година шеста на в. Славейче!

Решение на задачитъ отъ бр. 8.

Ребусътъ: Ври, захаръ, Влайковъ, доматъ, петъ, Архимедъ.

1. Павелъ — Авелъ.
2. Косъ — сокъ.
3. Ангелъ — легна.
4. Едната половина на луната съ равнява на другата.
5. Коса, роса, оса.
6. 888

ПОКАНА за записване абонати за новата година шеста на СЛАВЕЙЧЕ

Илюстриранъ вестникъ за деца и юноши

Излиза всѣки месецъ презъ учебната година. Одобренъ и препоръчанъ отъ Министерството на Народното просвѣщение съ окръжно № 1667 отъ 16 априлъ 1937 год.

Редактори: Георги Крънзовъ и Радка Станимирова

Годишенъ абонаментъ 20 лева предплатени
Отдѣленъ брой 2 лева

На абонатитъ, които издължатъ абонамента си до 15 декемврий т. г., ще се даде безплатна книга-премия, която ще бжде двойно по-голяма отъ досегашнитъ.

Всичко да се изпраща на адресъ: редакция на в. Славейче, ул. Чумерна, 29. Тел. 3-22-06. Пош. чек. с/ка 624.

Таинствениятъ островъ

14. СПАСЕНИ

Зазоряваше се. Първитъ свѣтли проблѣсъци се показаха надъ утихналото море. Леки вълни се разливаха върху скалистия брѣгъ.

Четирмата мъже и момчето лежаха на върха на потъналия островъ. Кучето Топъ се бѣше свило върху сандѣка, който Номенъ подари на своитъ приятели, единственото нѣщо, което тѣ бѣха вземали съ себеси, тъй като всичко друго бѣха натоварили на кораба, отъ който сега нѣмаше вече никаква следа.

Първъ се пробуди морякътъ Пенкрофтъ. Той се огледа наоколо: „Днесъ времето е чудно хубаво за пътуване.“ — си помисли той и скокна да разбуди другаритъ си.

— Ставайте! Да тръгваме!

Хардингъ отвори очи и го погледна очудено.

— Но съ какво ще пътуваме, драги Пенкрофтъ?

Радостта на морякътъ веднага се помрачи.

— Азъ направихъ такъвъ хубавъ корабъ, та още не ми се вѣрва, че той е разрушенъ отъ вчерашната буря.

— И на мене не ми се иска да вѣрвамъ това, драги Пенкрофтъ, но трѣбва да се примиримъ, — рече отново Хардингъ. — Тукъ, на това мѣсто, ще трѣбва да завършимъ своя житейски пътъ. Ние нѣмаме нито храна, нито вода. А никакви кораби не се приближаватъ до този островъ. И ние, щемъ-нечемъ, ще оставимъ коститъ си върху тази скала.

Пенкрофтъ, който бѣше много омжченъ отъ тѣзи тежки думи, изведнажъ започна да се смѣе съ силенъ и високъ смѣхъ. Неговиятъ смѣхъ разбуди и другитъ двама мъже — Спилетъ и Небъ.

— Какво става съ тебъ, драги Пенкрофтъ? — запита изплашенъ Хардингъ. — Защо се смѣешъ, тукъ нѣма нищо смѣшно.

— Погледнете! — извика Пенкрофтъ, като показваше сандѣка. — Въ този сандѣкъ има злато и скъпоценности. Ние сме богати, много богати! Съ това съкровище ние можемъ да бждемъ господари на най-хубавитъ храни и питиета, каквито има по свѣта, а ще умремъ на този проклетъ островъ, защото нѣмаме нито кжсче хлѣбъ, нито капка вода! Не е ли смѣшно това, приятели?

Другитъ мъже мълчаха. Настана мжчително мълчание, което продължи часове. Слънцето се издигаше високо върху ясното небе. Горещината ставаше все по-голяма. Жаждата измжчваше всички.

— Вода! Вода! — мълвѣше постоянно малкиятъ Хербертъ. Неговиятъ викъ измжчваше още повече четирмата мъже, но никой отъ тѣхъ не бѣше въ състояние да му помогне. Момчето започна да бълнува. То постоянно викаше майка си, другаритъ си

отъ училище — и на всички искахе само едно: вода.

Пенкрофтъ седѣше надъ него и се мжчеше да му пази сънка, за да не го пече силното слънце. Но силитъ на детето постепенно се изгубаха. То скоро престана да се движи.

Спилетъ сжщо се струполокато мъртавъ на земята. Единствени Пенкрофтъ и Хардингъ все още се държаха.

— Кой отъ насъ ще падне първъ, драги Пенкрофтъ? — запита Хардингъ. — Кой отъ двама ни е по-силенъ? Кой ще сполечи очитъ на другитъ?

Докато Хардингъ говорѣше, съ последни сили, нѣщо пречерне предъ очитъ му и той се струполокато на земята.

Единственъ Пенкрофтъ остана. Той смъкна палтото си. „Ще го направя на знаме! Ако нѣкой



Въ далечината се показва корабъ

корабъ се приближи насамъ, трѣбва да имамъ знаме, за да го повикамъ насамъ.“

После се приближи до сандѣка. Кучето Топъ спѣше върху него. Дали спѣше или бѣше вече мъртво? Пенкрофтъ отвори сандѣка. Погледна скъпоценноститъ и златото, което бѣше вътре.

— Това богатство е достатъчно да ни направи богати за цѣлъ животъ. Но ето, дойде края на нашия животъ, безъ да можемъ да го използваме. Нима, наистина, е дошелъ краятъ? . . .

Той разтвори широко очи и се загледа въ безкрайната морска ширъ. Стори му се, че вижда нѣкакъвъ корабъ. Той помисли, че това пиратския корабъ на Бобъ Харвей. Да, ето го и самиятъ Бобъ Харвей. Той държи въ ржката си чаша вода и се смѣе злорадо срещу Пенкрофта. Пенкрофтъ посѣга да грабне чашата, но ржката му се залюлява и . . . всичко изчезна отъ погледа му. Ето, сега той е при Номенъ, въ подводницата. Но кжде е подводницата? Не, това не е подводница, това е корабъ.

Пенкрофтъ разтвърка все по-широко очитъ си. Да! Това е наистина корабъ! И той започва да размахва палтото си съ всички сили. Опитва се да вика: „Помощ! Спасете ни! Умираме!“, но думитъ замиратъ на засъхналитъ му устни. Той не може да издаде никакъ звукъ.

Видѣха ли го хората отъ кораба? . . . Корабътъ продължава да плува спокойно въ морето. Пенкрофтъ напрѣга последни сили и започва да вика, размахва палтото си и вика. Най-после корабътъ се спира. Една лодка се спуска въ морето. Тя заплува къмъ острова. . .

Това е краятъ на тази история. Хардингъ, Пенкрофтъ, малкиятъ Хербертъ и негърътъ Небъ стигнаха живи и здрави по своитъ домове. И станаха богати хора. Но, бедниятъ Топъ! Той остана върху скалитъ на острова.